

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.213 van 5 februari 2002
in de zaak A. 80.830/XIV-5512.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat Fr. VANDENDRIESSCHE,
 kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
 Henri Wafelaertstraat 47-51

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 19 april 1970 en van Ethiopische nationaliteit, op 22 oktober 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 1998 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 maart 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 augustus 1998;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van weder-
antwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 20 september 1999 die de neerlegging ter
griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de
laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 11 december 2001 waarbij de terechtzitting
bepaald wordt op woensdag 16 januari 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Fr. VANDENDRIESSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het gedeeltelijk anders luidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 1 maart 1998 en verklaart zich vluchteling op 2 maart 1998.

1.2. Op 24 maart 1998 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 24 augustus 1998 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing.

2. Over het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof.

2.1. Overwegende dat in het Auditoraatsverslag ambtshalve een exceptie in verband met de procesbekwaamheid van verzoeker wordt opgeworpen; dat het Auditoraat vaststelt dat het verzoekschrift tot nietigverklaring werd ondertekend door de Heer Fr. VANDENDRIESSCHE, Advocaat; dat uit de gegevens van de griffie blijkt, aldus het verslag, dat de Advocaat van verzoeker ten tijde van het indienen van het verzoekschrift (22 oktober 1998) ingeschreven was als stagedoend Advocaat aan de Nederlandstalige Balie van Brussel; dat het toenmalige artikel 19, derde lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State als volgt luidde :

“De partijen mogen zich laten vertegenwoordigen of bijstaan door advocaten die ingeschreven zijn op de tabel van de Orde van Advocaten, alsook, volgens de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek, door personen die in één van de lidstaten van de Europese

Gemeenschap gevestigd zijn en er ten minste sedert drie jaar gerechtigd zijn om het beroep van advocaat uit te oefenen (...).”;

Overwegende dat het Auditoraat hieruit afleidt dat ambtshalve dient te worden vastgesteld dat op grond van voornoemd artikel 19, derde lid, het ingeleide verzoekschrift niet ontvankelijk is; dat verzoeker de wettigheid van artikel 19, derde lid betwist en in het verzoekschrift onder punt 7 en 8 in dit verband het volgende aanvoert :

“7. In zijn arrest nr. 55/98 van 20 mei 1998, heeft het Arbitragehof, in antwoord op een prejudiciële vraag hieromtrent, geoordeeld dat artikel 19, 3^e lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State (hierna W.R.v.St.) het gelijkheidsbeginsel schendt, in de mate het de stagiair-advocaat de mogelijkheid ontzegt zijn cliënt voor Uw Raad te vertegenwoordigen. Hieruit volgt dat ook in casu artikel 19, 3^e W. R.v.St. buiten beschouwing moet worden gelaten. Het prejudicieel karakter van het arrest nr. 55/98 doet hier geenszins afbreuk aan. Waar aan het gezag van gewijsde van deze arresten een beperktere draagwijdte moet worden toegekend dan aan een vernietigingsarrest, betekent dit geenszins dat het Uw Raad vrij zou staan de schending die door het Arbitragehof werd vastgesteld zomaar naast zich neer te leggen. Het beperkt gezag van gewijsde brengt enkel mee dat Uw Raad het probleem opnieuw aan het Arbitragehof kan voorleggen.

8. Voor zover Uw Raad derhalve, bij onmogelijkheid alsnog de mening zou zijn toegedaan artikel 19, 3^e lid W.R.v.St, niet naast zich neer te kunnen leggen, wordt U verzocht volgende prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te richten:

“Houdt artikel 19, 3e lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State een schending in van de artikelen 10 en 11 van de grondwet?”;

Overwegende dat de verwerende partijen in hun memories hierop niet antwoorden;

Overwegende dat in het Auditoraatsverslag in dit verband het volgende wordt gesteld :

“Artikel 26, §§ 1 en 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof, bepaalt dat een rechtscollège waarvoor een vraag over de schending door een wet van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt opgeworpen, het Arbitragehof moet verzoeken om over deze vraag uitspraak te doen. De Raad van State is daartoe alleen niet gehouden wanneer de vordering niet ontvankelijk is om procedureredenen die ontleend zijn aan normen die zelf niet het voorwerp zijn van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag. Deze uitzondering lijkt te dezen niet van toepassing te zijn.”;

Overwegende dat de Auditeur hieruit afleidt dat de volgende vraag aan het Arbitragehof dient te worden gesteld :

“Houdt artikel 19, derde lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State een schending in van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet?”;

Overwegende dat de Auditeur besluit dat “omtrent de ontvankelijkheid van onderhavig verzoekschrift bijgevolg in de huidige stand van het geding geen uitspraak kan worden gedaan, daar een antwoord op de prejudiciële vraag moet worden afgewacht”;

2.2. Overwegende dat het Arbitragehof reeds uitspraak heeft gedaan over de niet-conformiteit van artikel 19, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en die bepaling in strijd heeft bevonden

met voornoemde artikelen; dat het Arbitragehof in zijn arrest nr. 55/98 van 20 mei 1998 onder meer het volgende heeft overwogen :

“(…)

«De partijen mogen zich laten vertegenwoordigen of bijstaan door advocaten die ingeschreven zijn op de tabel van de Orde der Advocaten, alsook, volgens de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek, door personen die in één van de lidstaten van de Europese Gemeenschappen gevestigd zijn en er ten minste sedert drie jaar gerechtigd zijn om het beroep van advocaat uit te oefenen. [...]».

Die bepaling wordt door de Raad van State aldus opgevat dat zij een vereiste van ontvankelijkheid instelt. De miskenning ervan leidt ambtshalve tot de onontvankelijkheid van het verzoekschrift dat is ondertekend door een stagedoend advocaat, en het is laatstgenoemde niet toegestaan op de terechtzitting te pleiten.

B.2. De wet van 23 december 1946 houdende instelling van een Raad van State bood de partijen enkel de mogelijkheid zich er te laten vertegenwoordigen door advocaten van Belgische nationaliteit die tien jaar waren ingeschreven op het tableau van de Orde van advocaten. Die eis had tot doel «inzake geschillen van bestuur, advocaten te hebben die er zich een specialiteit zullen van maken en het auditoraat en de Raad zullen behulpzaam zijn bij het opbouwen der bestuurlijke rechtspraak». Die eis diende de mogelijkheid te verschaffen «een schifting» te doen teneinde het nieuwe rechtscollege «niet te overlasten met eisen zonder juridische grond of waarvan het voorwerp niet tot de bevoegdheid van de Raad hoort». Het voorstel een bijzondere balie in het leven te roepen die over het pleitmonopolie zou beschikken werd verworpen (*Gedr. St.*, Senaat, B.Z. 1939, nr. 80, p. 62).

B.3. De wet van 11 juni 1952, die de wet van 23 december 1946 heeft gewijzigd, heeft die bepaling opgeheven, op grond van de overweging van de wetgever dat zij geen bestaansreden meer had, vermits de rechtspraak van de Raad van State de voorwaarden waarop de beroepen moeten worden ingesteld heeft bepaald en het niet verantwoord was een beperking te handhaven die noch de hoven van beroep, noch zelfs het Hof van Cassatie toepassen (*Gedr. St.*, Senaat, 1950-1951, nr. 387, p. 2; Senaat, 1951-1952, nr. 181, p. 2).

De Minister van Binnenlandse Zaken diende een amendement in, dat werd aangenomen, en dat het recht tot vertegenwoordiging en bijstand voor de Raad van State uitbreidde tot «al de advocaten van het ogenblik dat ze opgenomen zijn op de tabel van de Orde (dus na drie jaar stage)» (*Gedr. St.*, Kamer, 1951-1952, nr. 414, p. 2).

B.4. De wet van 6 mei 1982 tot wijziging van de wetten op de Raad van State had in wezen tot doel de formaties te wijzigen en rekening te houden met het Europees gemeenschapsrecht op het stuk van de vrijheid van dienstverlening. Zij heeft de Europese advocaten onderworpen aan de anciënniteitsvoorwaarde van drie jaar, zijnde de minimale stageduur voor de Belgische advocaten, zonder het beginsel van die eis opnieuw in het geding te brengen.

B.5. Weliswaar legt het Gerechtelijk Wetboek bepaalde verplichtingen op aan de stagiairs, maar het maakt geen enkel onderscheid in hun nadeel op het stuk van de uitoefening van het beroep, «onverminderd de bijzondere bepalingen betreffende het Hof van Cassatie en de Raad van State» (artikel 439 van het Gerechtelijk Wetboek).

Artikel 478 van het Gerechtelijk Wetboek, volgens hetwelk voor het Hof van Cassatie in burgerlijke zaken alleen de advocaten kunnen optreden en conclusies nemen die daartoe benoemd zijn en de titel van advocaat bij het Hof van Cassatie voeren, is een uitzondering die alle andere advocaten uitsluit. Enkel artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State voorziet in een uitzondering die alleen de stagedoende advocaten uitsluit.

B.6. De uitzondering waarin is voorzien in de enkele aangelegenheid van het aan de Raad van State toevertrouwde contentieux, is niet verantwoord. De universitaire curricula in de rechten verschaffen een adequate vorming in administratief recht. Niets leidt ertoe te stellen dat de stagedoende advocaten «eisen zonder juridische grond» zouden verdedigen, zoals de wetgever in 1946 had gevreesd. Tot slot staat de eis van een anciënniteit van drie jaar niet in verhouding tot de wens, die ook in 1946 tot uitdrukking is gebracht, dat het administratief contentieux door gespecialiseerde advocaten zou worden behandeld.

B.7. Hieruit volgt dat de in het geding zijnde bepaling een onverantwoord verschil in behandeling in het leven roept tussen twee categorieën van advocaten en zonder aanvaardbare reden het recht van de rechtzoekenden beperkt om vrij hun raadsman te kiezen.

Om die redenen, het Hof zegt voor recht

Artikel 19, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

(...).”;

2.3. Overwegende dat artikel 26, § 2, eerste en derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof als volgt luidt :

“§ 2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Arbitragehof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.
(...).

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden :

- 1/. wanneer het Arbitragehof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met hetzelfde onderwerp;
- 2/. wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen;
- 3/. wanneer de wet, het decreet of de in artikel 26bis van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt.”;

2.3.1. Overwegende dat niet kan worden aangenomen dat de bijzondere Wetgever, door de invoeging van artikel 26, § 2, derde lid, van de bijzondere wet, de partijen voor de Raad van State de mogelijkheid zou hebben willen verlenen, om met een louter dilatoir oogmerk en om de procedure nodeloos te "rekken", prejudiciële vragen aan het Arbitragehof te laten stellen, die enkel de rol van dat Hof nodeloos zouden belasten en de gerechtelijke achterstand bij de Raad van State zou doen toenemen; dat de in dat artikel opgenomen, versterkte verplichting, voor onder meer de Raad van State, om prejudiciële vragen te stellen, ook al heeft het Arbitragehof reeds uitspraak gedaan over een vraag met hetzelfde voorwerp, moet worden bepaald in het licht van de ratio legis van dat artikel; dat de ratio legis is, enerzijds, het monopolie van het Arbitragehof inzake grondwettigheidstoetsing te vrijwaren, door te vermijden dat rechtscolleges waarvan de beslissingen niet vatbaar zijn voor het aanwenden van enig rechtsmiddel, bij onduidelijkheid daarover, zelf de draagwijdte van de arresten van het Arbitragehof zouden bepalen en zich in de plaats zouden stellen van dat Hof, en anderzijds, het Arbitragehof de mogelijkheid te bieden om zijn rechtspraak te wijzigen, aan te vullen of te nuanceren; dat in casu geen van die twee bekommernissen in het gedrang komt, door de door verzoeker geformuleerde vraag niet te stellen;

2.3.2. Overwegende dat, wat betreft het eerste aspect, wordt vastgesteld, dat de draagwijdte van de rechtspraak van het Arbitragehof betreffende de ongrondwettigheid van voornoemde bepaling volkomen duidelijk en eenduidig is; dat verzoeker overigens geen enkel element aanbrengt waaruit zou blijken dat zulks niet het geval is; dat, wat het tweede aspect betreft, er op dit ogenblik geen enkel element voorhanden is op grond waarvan het Arbitragehof er zou kunnen toe worden gebracht te overwegen zijn rechtspraak, op voornoemd punt, te wijzigen of te nuanceren; dat er immers noch enige evolutie binnen de normatieve context, zoals de totstandkoming van een nieuwe grondwetsbepaling of de ratificering door België van een internationaal verdrag, noch enige evolutie in de rechtspraak van het Arbitragehof zelf, te onderkennen valt, die zulks aannemelijk maakt; dat verzoeker overigens hieromtrent geen enkel gegeven of argument naar voor brengt; dat geen enkel relevant juridisch aspect wordt aangehaald door verzoeker, dat het Arbitragehof niet in de beantwoording van de gestelde grondwettigheidsvraag heeft kunnen betrekken;

Overwegende dat er derhalve geen enkel concreet gegeven voorhanden is, waaruit kan worden afgeleid dat het Arbitragehof er zou kunnen toe worden gebracht, de opgeworpen grondwettigheidsvraag anders te beoordelen dan in het arrest nr. 55/98; dat derhalve de Raad van State dan ook niet gehouden is om op grond van artikel 26, § 2, eerste en derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 de door verzoeker geformuleerde prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen;

2.3.3. Overwegende dat wat voorafgaat tevens steun vindt in de niet betwiste feitelijke omstandigheid dat op het tijdstip waarop het annulatieverzoek werd ingediend (22 oktober 1998) het arrest van het Arbitragehof reeds in de Belgische rechtsorde bestond, vermits het werd uitgesproken op 20 mei 1998, en in het vaststaande gegeven dat de Wetgever zelf de ongrondwettelijkheid van voornoemde bepaling heeft ingezien, vermits artikel 19, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State werd gewijzigd door artikel 4, 3/ van de wet van 25 mei 1999 tot wijziging van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, van de wet van 5 april 1955 inzake de wetten van de ambtsdragers bij de Raad van State, alsook van het Gerechtelijk Wetboek (B.S. 22 juni 1999, 23415-23420); dat de eerste zin van het derde lid van artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State als volgt luidt :

“De partijen mogen zich laten vertegenwoordigen of bijstaan door advocaten die ingeschreven zijn op de tabel van de Orde van advocaten of op de lijst van de stagiairs alsook, volgens de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek, door de onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie die gerechtigd zijn om het beroep van advocaat uit te oefenen.”;

Overwegende dat de aldus gewijzigde bepaling toepasselijk is op alle hangende procedures vanaf de tiende dag na de publicatie van voornoemde wet in het Belgisch Staatsblad, met inbegrip van onderhavige procedure, naar luidt van artikel 34 van voornoemde wet;

3. Over de ontvankelijkheid van het verzoekschrift tot nietigverklaring.

3.1. Overwegende dat het de Raad van State toekomt om ambtshalve de ontvankelijkheid van het ingediend annulatieberoep te onderzoeken; dat vermits het verzoekschrift op 22 oktober 1998 werd ingediend en gericht is tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 1998, ter kennis gebracht aan verzoeker op 26 augustus 1998, het beroep tot nietverklaring ontvankelijk is;

3.2. Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 10 juni 1998 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Amharic taal machtig is.

Betrokkene, van Ethiopische nationaliteit, verklaarde dat zijn vader lid was van de APO (All Amhara's People Organisation) en van de EUF (Ethiopian Unity Front). Betrokkene zelf was niet politiek actief, maar zamelde sedert 1996 in zijn moeders winkel te Addis Abeba, in opdracht van zijn vader, contributies van verschillende EUF-leden in. Op 30 juni 1996 werd betrokkene aangehouden. Hij werd op 11 juli 1996 terug vrijgelaten na het ondertekenen van een document waarin hij afzag van enige deelname aan politieke activiteiten. Op 12 februari 1998 werd betrokkene's vader gearresteerd. Twee dagen later vernam betrokkene dat zijn winkel was doorzocht door de politie, die EUF-ledenlijsten en -contributiegeld in beslag nam. Dezelfde dag vertrok betrokkene naar zijn tante in Dire Dawa. Een week later reisde hij van daaruit naar Djibouti, van waaruit hij op 25 februari 1998 per vliegtuig naar Frankrijk vertrok. Per auto kwam hij naar België, waar hij op 2 maart 1998 asiel aanvraagde.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat tegenstrijdige verklaringen, de geloofwaardigheid van betrokkene's relaas ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 12 maart 1998), dat hij het Ethiopisch paspoort waarmee hij van Djibouti naar Frankrijk reisde, van ene A.... kreeg (zie punt 3, 20 en 42 van het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken), terwijl hij voor het Commissariaat-generaal stelt dat zijn tante het paspoort kocht van een man genaamd A. In zijn verzoekschrift tot het instellen van een dringend beroep (dd. 26 maart 1998) stelde betrokkene verder dat hij dezelfde dag van zijn vaders arrestatie vernam dat zijn winkel door de politie was doorzocht, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaart dat dit twee dagen na zijn vaders aanhouding gebeurde.

Bovendien slaagt betrokkene er niet in om in zijn hoofde, een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, aannemelijk te maken. Hij stelt immers (zowel ten aanzien van het Commissariaat-generaal als voor de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf in het geheel niet politiek actief te zijn. Hij werd, aldus zijn verklaringen, zelf slechts eenmaal gearresteerd in juni 1996 en tien dagen later terug vrijgelaten. Nadien ondervond hij klaarblijkelijk geen problemen meer, totdat hij vernam dat de politie zijn winkel in februari 1996 zou hebben doorzocht.

De door betrokkene voorgelegde documenten (met name, schoolcertificaten, medisch certificaat dd. 7 juli 1998 en geboorteakte met ref. 1646/80), doen geen afbreuk aan de voorafgaande overwegingen.

Verder kan betrokkene's reisweg, bij gebrek aan documenten, niet worden nagegaan.

Tenslotte brengt het verzoekschrift van betrokkene geen enkel ander element naar voor dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 24 maart 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

4. Over de grond van de zaak.

4.1. Overwegende dat verzoeker ten gronde een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

"11. SCHENDING van artikel 49 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel dat elke overheidsbeslissing op juiste en pertinente motieven moet zijn gesteund.

De bestreden beslissing verwerpt het dringend beroep van verzoeker en bevestigt de weigering tot verblijf omdat verzoekers aanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond zou zijn. Diverse motieven worden aangehaald om deze beslissing te verantwoorden. Zo wordt er gewezen op een aantal tegenstrijdigheden in de verklaringen die verzoeker, enerzijds ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken, en anderzijds, ten aanzien van het Commissariaat-generaal zou hebben afgelegd.

Overeenkomstig de aangehaalde bepalingen kan het verblijf op het Belgisch grondgebied van de vreemdeling die zich vluchteling verklaart, geweigerd worden wanneer de aanvraag bedrieglijk is, of wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen. De beslissing tot weigering van verblijf moet uitdrukkelijk worden gemotiveerd en de motivering moet steunen op afdoende juridische en feitelijke overwegingen. De overwegingen op zich moeten tevens steunen op juiste feiten en op een zorgvuldige en redelijke analyse en beoordeling van de verklaringen. Minstens moeten de verklaringen van de betrokkene op een redelijke wijze aan elkaar worden getoetst.

Zoals hierna nader zal worden toegelicht, is de bestreden beslissing gesteund op, enerzijds, een oneerlijke dubbele toetsing van verzoekers verklaringen aan de beweerd valse documenten die zijn voorgelegd, en anderzijds, onredelijke veronderstellingen die als uitgangspunt dienen voor de beoordeling van de verklaringen. Het besluit dat verzoekers verklaringen bedrieglijk zijn is niet op juiste gegevens of op pertinente motieven gesteund. Dit geldt a fortiori voor het besluit dat verzoeker geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen.

12. Voorafgaandelijk is op te merken dat het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken erin bestaat dat de kandidaat-vluchteling een verklaring aflegt. Deze verklaring wordt in een samenvatting weergegeven.

In het kader van het dringend beroep, wordt de kandidaat-vluchteling aan een uitgebreid en gedetailleerd verhoor onderworpen. De vragen zijn veelvuldig, precies en pogen nadere details te bekomen i.v.m. met de verklaringen die tijdens het eerste verhoor werden afgelegd. Bijgevolg geeft de kandidaat-vluchteling dan ook een uitvoerige en vrij gedetailleerde toelichting bij zijn eerste verklaring waarbij deze zich over het algemeen tot de hoofdlijnen heeft beperkt. Deze nadere toelichting van de kandidaat-vluchteling bestempelt het Commissariaat-generaal soms als tegenstrijdig met eerdere verklaringen en dus bedrieglijk, terwijl de mogelijke verschillen die er tussen beide verklaringen bestaan louter te wijten zijn aan het verschil inzake inhoudelijke draagwijdte tussen een eerste algemene verklaring en een tweede meer gedetailleerde verklaring, zonder dat er sprake is van enig bedrog in hoofde van de kandidaat-vluchteling.

13. Zo stelt de bestreden beslissing dat:

"Vooreerst dient te worden vastgesteld dat tegenstrijdige verklaringen, de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 12 maart 1998), dat hij het Ethiopisch paspoort waarmee hij van Djibouti naar Frankrijk reisde, van ene . kreeg (zie punt 3, 20 en 42 van het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken), terwijl hij voor het Commissariaat-generaal stelt dat zijn tante het paspoort kocht van een man genaamd A. ".

Deze overweging wijst evenwel geenszins op het leugenachtige karakter van de verklaring van verzoeker, maar wel op de onzorgvuldigheid waarmee verwerende partij bij haar feitenvinding en beslissingneming tewerk gaat.

Het in de bestreden beslissing vastgestelde verschil in benaming vloeit voort uit het feit dat in Ethiopië (bijna) uitsluitend gebruik wordt gemaakt van de voornaam van een persoon. De voornaam van de persoon die verzoeker zijn paspoort bezorgde, is inderdaad A.. Toen verzoeker evenwel had gemerkt dat in officiële aanlegenheden, Europeanen doorgaans de familienaam gebruiken, vermeldde hij voor de Commissaris-generaal de familienaam van de persoon die hem zijn paspoort had bezorgd, namelijk (A.) A.. Er is dus geenszins sprake van twee verschillende personen, doch wel van de familie- en de eigenaam van één en dezelfde persoon.

14. De bestreden beslissing stelt verder ook :

"Bovendien slaagt betrokkene er niet in om in zijn hoofde, een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, aannemelijk te maken. Hij stelt immers (zowel ten aanzien van het Commissariaat-generaal als voor de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf in het geheel niet politiek actief te zijn. Hij werd, aldus zijn verklaringen, zelf slechts eenmaal gearresteerd in juni 1996 en tien dagen later terug vrijgelaten. Nadien ondervond hij klaarblijkelijk geen problemen meer, totdat hij vernam dat de politie zijn winkel in februari 1996 zou hebben doorzocht."

Ook hier getuigt de bestreden beslissing evenwel van een minstens onzorgvuldige (interpretatie) van hetgeen door verzoeker tijdens zijn ondervragingen naar voren werd gebracht. Vooreerst moet er immers op worden gewezen dat verzoeker geenszins gesteld heeft niet politiek actief te zijn, maar wel dat hij geen politieke partij is, hetgeen een essentieel verschil is. Het valt toch moeilijk te ontkennen dat het verzamelen van lidgelden voor een politieke partij niet als een politieke activiteit, minstens als een teken van aanhankelijkheid bij de betrokken partij moet worden beschouwd. Ook door enerzijds vast te stellen dat de winkel van de moeder van verzoeker door de EUF als een informatie-doorgeefcentrum werd gebruikt en verzoeker in die winkel werkte en anderzijds toch te stellen dat verzoeker niet bij de politieke activiteiten van de EUF betrokken zou zijn geweest, getuigt van een kennelijke onredelijkheid.

15. De bestreden beslissing stelt tot slot :

"De door betrokkene voorgelegde documenten (met name, schoolcertificaten, medisch certificaat dd. 7 juli 1998 en geboorteakte met ref. 1646/80), doen geen afbreuk aan de voorafgaande overwegingen.

Verder kan betrokkene reisweg, bij gebrek aan documenten, niet worden nagegaan."

Uit deze overwegingen kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoekers verklaring bedrieglijk zou zijn of dat hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft aangetoond, zodat zij als loutere stijlformules (die trouwens in (bij) alle beslissingen van het Commissariaat-generaal kunnen worden teruggevonden) van de hand moeten worden gedaan.

16. Er is bijgevolg te besluiten dat de bestreden beslissing niet aan de hand van pertinente en in feite juiste overwegingen aantoont dat verzoeker een bedrieglijke verklaring heeft afgelegd. Bovendien heeft verzoeker de op voldoende wijze overtuigende elementen aangebracht ter staving dat, wat hem betreft, er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Het enig middel is bijgevolg gegrond.";

4.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie kwam dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat verzoeker geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat om tot dit besluit te komen de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een geheel van motieven aanhaalt die, in hun onderlinge samenhang genomen, pertinent en afdoende zijn, omdat zij aantonen dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker op fundamentele wijze wordt ondermijnd door de volgende elementen, gegevens en vaststellingen opgenomen in de bestreden beslissing :

- verschillende tegenstrijdigheden in betrokkene's verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn relaas met betrekking tot de persoon van wie hij zijn paspoort kreeg en met betrekking tot het tijdstip waarop hij vernam dat zijn winkel door de politie was doorzocht;
- betrokkene slaagt er niet in om een persoonlijke en systematische vervolging in zijn hoofde aannemelijk te maken vermits hij stelt in het geheel niet politiek actief te zijn;
- betrokkene werd éénmaal gearresteerd in juni 1996 en tien dagen later terug vrijgelaten en nadien ondervond hij klaarblijkelijk geen problemen meer totdat hij vernam dat de politie zijn winkel in februari 1996 zou hebben doorzocht;

- de door betrokkene voorgelegde documenten (schoolcertificaten, medisch certificaat en geboorteakte) weerleggen deze vaststellingen niet;
- betrokkenes reisweg kan bij gebrek aan documenten niet worden nagegaan;
- betrokkenes verzoekschrift en memorie van antwoord brengen geen ander element aan dat vermag de weigeringsbeslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken te wijzigen;

Overwegende dat voormelde elementen, gegevens en vaststellingen de bestreden beslissing kunnen dragen, zodat de in het middel geviseerde bepalingen met inbegrip van het zorgvuldigheidsbeginsel niet werden geschonden;

4.3. Overwegende dat uit de brief d.d. 10 januari 2002 van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker geen vaste woon- of verblijfplaats heeft in het Rijk, vermits hij van zijn laatst gekende woonplaats van ambtswege werd afgevoerd; dat dit gegeven niet werd betwist door de Advocaat van verzoeker; dat dit feitelijk element doet twijfelen aan het rechtens vereiste actueel belang van verzoeker bij de door hem ingediende vordering,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf februari tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.